

Lapvég

A kiskocsmát K.-nak hívták (természetesen nem Kafka hősről nevezték el), és egy ronda külvárosi lakónegyed lábánál nyilvánította ki a létezését. Kockás abroszok, fehér függönyök, hamisítatlan vasárnap délutáni, hanyatló polgári hangulat. Hogy az építész szándékolta-e, vagy a véletlen műve volt, már nem kideríthető, tény, a számtalan ablak egyikéből sem lehetett a ronda tízemelete-sekre rálátni. Pacal, borjúpörkölt, rántott velő, termelői veresbor, híves ser, olcsón. Mindez a legelején, amikor U.I. barátom is maszek taxissá léptette elő magát, maszekká lett az elsők között, tönkre is ment, talán legelőször a maszek taxizás történetében, emléktábla később állíttatik fel az emlékére. (Ebbe a tönkremenésbe talán belejátszott az is, hogy mindketten hajnalban végeztünk, ő a fuvarozással, én a szövegezéssel, ilyenkor rendre összetalálkoztunk egy-két üveg vodka időtartamára – másnap délig biztosan nem volt fuvar. Az írás persze más, abból én akkor sem tudtam volna megélni – akkor sem –, ha a huszonnégy órából huszonötöt a papír fölött dekkolok.

Szóval, volt K., a kisvendéglő, volt Zsuzsa, a gyönyörű pincérlány, civilben rokon, hogy olcsóbb legyen, s volt a tea, rummal, csak nekem, mert én odajártam dolgozni. Gondoltam, ha eleimnek lehetett, miért ne lehetne nekem is törzskocsmám, hiú szemeim már látták a márványtáblát a K. oldalán, ITT ÉLT ÉS ALKOTOTT ..., ittam a rumos teákat (a teafüvet én vittem, lévén a tea nem kimondottan kiskocsmai installáció), Zsuzsikával a Szép Versek kötetét böngésztük (két magyar, ha összehajolunk), számtalan verset alkottam meg a K. árnyas délutáni csendjében, leginkább akkor, mikor csak ketten-hárman üldögéltünk a már fölemlített csendes vasárnap délutánokon, a kiskocsmá fedélzetén... S akkor, ott, én azt gondoltam, a boldogság ideje ez...

Történt egy borongós alkonyatkor, hogy a szép pincérlány – arcán a bánat setét árnyéka játszott – nem hozta a megrendelt rumos teát. Zavartan indokolta meg a dolgot: a tulaj, ki nagybácsi, s U.I. barátomhoz hasonlóan maszekilag első az elsők között (csak ő nem ment tönkre), megtiltotta neki. Az indoklás egyszerű volt és félreérthetetlen. Rontom a K. üzletét. Beülök délutánonként, papírok fölött piszmogok (állítása szerint) savanyú arccal, rumos teát rendelek, rontom a szórakozni vágyó becsületes munkásosztály hangulatát. Már az is előfordult, hogy egy egyébként teljesen normális géplakatos, vendég, – lám, mennyire megzavartam az elméjét – rumos teát rendelt. Még jó, hogy papírt, ceruzát nem! Dönthetek: vagy iszom rumot, és semmi tea és főleg nem papír, vagy ki vagyok rúgva, és slussz.

Néha álmodom a K.-ról. Zsuzsa – ki azóta Németországban, valahol – teát hoz, érzem az illatukat, a teát, Zsuzsáét, és írom a verseket. A K. előtt elsuhan U.I. taxija, intek neki, s ő nevetve, napszemüvegét lekapva a szeméről, vissza-integet.

ZALÁN TIBOR